

Zlatá monstrance

Helena Vondráčková

To slunce je mou zlatou monstrancí,
co při mši ranní zdvíhá den.
Dlouhý spaní odnesou skřivánci
a já dám svou tvář slunci v plén.
Spánek vrátím tam, kam náleží,
jak velí půjčovní řád.
Žiju a tím o sny neběžím,
já na slunci dál chci se hřát.

Ať každodenně s bláznivou nadějí
ptáci zapějí, že prý těch slunci je víc.
Kouzelnou finesou prý jich přinesou
zítra třeba na tisíc.
Já jim v tom nebráním,
hlavu zakláním,
prohlížím šmolkovéj tyl.
Jedno mi postačí, když se nemračí
a když já jsem jeho cíl, ten cíl.

To slunce je mým zlatým kalichem,
co při mši ranní zdvíhá den.
Dlouhý spaní odhodím se smíchem
a pak utíkám rychle ven.
Nohy smáčí rosa průsvitná,
slunce den zdvíhá výš.
Ptám se já,
čím jsem tak bezcitná,
že pro slunce snům zamknu mříž.

Ať každodenně s bláznivou nadějí
ptáci zapějí, že prý těch slunci je víc.
Kouzelnou finesou prý ji přinesou
zítra třeba na tisíc.
Já jim v tom nebráním,
hlavu zakláním,
prohlížím šmolkovéj tyl.
Jedno mi postačí, když se nemračí
a když já jsem jeho cíl, ten cíl.

Na, na, na, na...